

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul V — Nr. 144

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 1 iulie 1993

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
42. — Lege privind accizele la produsele din import și din țară, precum și impozitul la țigetele din producția internă și gazele naturale	1—4	34. — Decizie cu privire la constituționalitatea art. 20 alin. 2 și art. 22 alin. 2 din Legea privind accizele la produsele din import și din țară, precum și impozitul la țigetele din producția internă și gazele naturale	5—7
109 — Decret pentru promulgarea Legii privind accizele la produsele din import și din țară, precum și impozitul la țigetele din producția internă și gazele naturale	5		

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind accizele la produsele din import și din țară, precum și impozitul la țigetele din producția internă și gazele naturale

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Accizele

SECȚIUNEA I

Sfera de aplicare

Art. 1. — Pentru produsele prevăzute în anexa nr. 1 la prezenta lege, agenții economici — persoane juridice, asociații familiale și persoane fizice autorizate —,

care produc, importă, comercializează astfel de produse, datorează bugetului de stat taxe speciale de consumație, denumite în continuare *accize*.

Art. 2. — Agenții economici prevăzuți la art. 1, care cumpără de la producătorii individuali produse de natura celor prevăzute în anexa nr. 1 la prezenta lege, pentru comercializare, sunt obligați să calculeze și să verse la bugetul de stat accizele aferente cantităților cumpărate.

Pentru vinul, țuica și rachipurile naturale livrate în stare vărsată de către producătorii agenților economici,

în scopul utilizării ca materie primă pentru obținerea altor produse prevăzute în anexa nr. 1, calcularea accizelor se efectuează o singură dată numai la produse rezultate din prelucrare.

Pentru aceleași produse prevăzute la alin. 2, provenite din import și utilizate ca materie primă, agenții economici prelucrători pot solicita, pe bază de documente justificative, restituirea accizelor plătite în vamă.

Pentru alcool se datorează accize ori de câte ori intervin modificări în concentrația alcoolică.

Art. 3. — Agenții economici care comercializează bunuri de natura celor prevăzute în anexa nr. 1 la prezenta lege, introduse în țară de către persoane fizice neînregistrate ca agenți economici, sunt obligați să rețină și să verse la bugetul de stat accizele stabilite potrivit prezentei legi.

Art. 4. — Produsele livrate la rezerva de stat și rezerva de mobilizare sunt exonerate de la plata accizelor pe perioada cât au acest regim.

Art. 5. — Produsele exportate direct sau prin agenți economici ce își desfășoară activitatea pe bază de comision, precum și produsele importate în regim de tranzit sau import temporar, atât timp cât se află în această situație, nu sunt supuse accizelor.

În cazul în care agenții economici care efectuează operațiuni de export cumpără de la producătorii interni, în vederea vânzării la export, produse prevăzute în anexa nr. 1 la prezenta lege, aceștia pot solicita, până la data de 20 a lunii următoare celei în care s-a efectuat exportul, organelor fiscale teritoriale, pe baza documentelor justificative, restituirea accizelor aferente produselor finite exportate.

SECȚIUNEA II

Modul de calcul și baza de impozitare

Art. 6. — Accizele se calculează prin aplicarea celor procentuale prevăzute în anexa nr. 1 la prezenta lege asupra bazei de impozitare care reprezintă :

a) pentru produsele din producția internă — contravaloarea bunurilor livrate, exclusiv accizele ;

b) pentru produsele din import — valoarea în vamă stabilită potrivit legii, la care se adaugă taxele vamale și alte taxe speciale stabilite, potrivit legii, la importul unor categorii de produse ;

c) pentru bunurile introduse în țară de persoanele fizice neînregistrate ca agenți economici, dar comercializate prin agenți economici — contravaloarea ce se cuvine deponentului pentru bunurile vândute.

SECȚIUNEA III

Momentul datorării accizelor

Art. 7. — Momentul datorării accizelor îl constituie :

a) data efectuării livrării pentru producători ;

b) data efectuării formalităților de vămuire pentru importatori ;

c) data cumpărării pentru agenții economici achizitori ;

d) data vânzării bunurilor pentru produsele prevăzute la art. 6 lit. c).

CAPITOLUL II

Impozitul la țiteiul din producția internă și gazele naturale

Art. 8. — Pentru țiteiul din producția internă, gazul metan, gazul de sondă, precum și amestecul de gaze naturale din producția internă și din import, agenții economici autorizați datorează bugetului de stat impozit din momentul livrării.

Impozitul datorat se calculează prin aplicarea sumelor stabilite în anexa nr. 2 la prezenta lege asupra cantităților livrate.

CAPITOLUL III

Dispoziții comune și finale

Art. 9. — Obligația calculării și vărsării la bugetul de stat a accizelor și a impozitului la țiteiul din producția internă și gazele naturale revine plătitorilor prevăzuți la art. 1 și art. 8 din prezenta lege.

Art. 10. — Plata accizelor și a impozitului la țiteiul din producția internă și gazele naturale se efectuează lunar până la data de 25 a lunii următoare, pe baza decontului de impunere, prin virament, cec sau numerar, la organul fiscal teritorial sau bănci, iar pentru produsele din import, la organul vamal, concomitent cu plata taxelor vamale.

Ministerul Finanțelor poate stabili și alte termene de plată, în funcție de volumul accizelor, al impozitului la țiteiul din producția internă și gazele naturale și de alte situații specifice ale plătitorilor.

Art. 11. — Neplata accizelor sau a impozitului la țiteiul din producția internă și gazele naturale, la termenele stabilite, atrage majorarea sumei de plată cu 0,3% pentru fiecare zi de întârziere. Calculul majorărilor de întârziere se face din ziua lucrătoare imediat următoare expirării termenului de plată și până în ziua plății inclusiv.

În cazuri justificate, Ministerul Finanțelor poate aproba eșalonarea, amânarea plății accizelor și a impozitului la țiteiul din producția internă și gazele naturale, după caz, precum și eșalonarea, amânarea, reducerea sau scutirea de plată a majorărilor de întârziere.

Art. 12. — Plătitorii au obligația să țină evidența accizelor și, respectiv, a impozitului la țiteiul din producția internă și gazele naturale, conform normelor metodologice ale Ministerului Finanțelor.

Art. 13. — Plătitorii de accize sau impozit la țiteiul din producția internă și gazele naturale, după caz, au obligația să depună lunar, până la data de 25 a lunii următoare, la organul fiscal teritorial, decontul de impunere, potrivit modelului elaborat de Ministerul Finanțelor.

Art. 14. — Controlul asupra respectării prevederilor prezentei legi se face de către organele de specialitate ale Ministerului Finanțelor și ale aparatului teritorial al acestuia.

Art. 15. — Diferențele în minus constatate la verificarea accizelor și a impozitului la țiteiul din producția internă și gazele naturale se plătesc în termen de 7 zile de la data încheierii actului de control, împreună cu majorările de întârziere aferente, iar cele în plus se compensează cu plățile ulterioare sau se restituie, la cererea plătitorilor, în același termen.

Art. 16. — Actele emise de organele împuternicite și prevăzute în art. 14 din prezenta lege constituie titluri executorii.

Băncile vor pune în aplicare aceste titluri fără acceptul plătitorilor.

Art. 17. — Constituie contravenții următoarele fapte, dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni

a) refuzul de a pune la dispoziția organelor de control evidența privind calcularea accizelor sau a impozitului la țigetele din producția internă și gazele naturale, după caz, datorate bugetului de stat ;

b) nerespectarea obligației de a ține evidențele privind calculul și vărsarea accizelor sau a impozitului la țigetele din producția internă și gazele naturale, după caz, datorate bugetului de stat ;

c) nedepunerea în termen a decontului de impunere privind accizele sau impozitul la țigetele din producția internă și gazele naturale, după caz ;

d) nerespectarea de către organele bancare a prevederilor art. 16 alin. 2 din prezenta lege.

Contravențiile prevăzute la lit. a), b) și c) se sancționează cu amendă de la 100.000 lei la 300.000 lei.

Contravenția prevăzută la lit. d) se sancționează cu amendă de la 600.000 lei la 1.000.000 lei.

Art. 18 — În situațiile în care se constată neînregistrări, precum și înregistrări eronate ale operațiilor supuse accizelor sau impozitului la țigetele din producția internă și gazele naturale, care au drept consecință diminuarea acestor obligații față de bugetul de stat, faptele constituie infracțiuni și se pedepsesc conform legii.

Deosebit de sancțiunea prevăzută la alineatul precedent, plătitorii au obligația să plătească accizele sau impozitul la țigetele din producția internă și gazele naturale, după caz, stabilite, inclusiv majorările de întârziere, precum și o sumă egală cu valoarea obligațiilor fiscale datorate.

Art. 19. — Constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor la prezenta lege se fac de către personalul de specialitate din Ministerul Finanțelor și unitățile sale teritoriale, împuternicite în acest scop.

Art. 20. — Constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor, precum și dreptul de a cere executarea silită a sancțiunilor contravenționale prevăzute la art. 17 se prescriu în termen de 2 ani.

Termenul de prescripție pentru stabilirea accizelor sau a impozitului la țigetele din producția internă și gazele naturale și dreptul de executare silită a acestora este de 5 ani.

Art. 21. — Dacă prezenta lege nu prevede altfel, se aplică prevederile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea

și sancționarea contravențiilor, cu excepția art. 25, 26 și 27.

Art. 22. — Contestațiile privind stabilirea și încasarea accizelor sau a impozitului la țigetele din producția internă și gazele naturale, după caz, și a majorărilor de întârziere se depun în termen de 30 de zile de la data înștiințării plătitorilor și se rezolvă printr-o decizie motivată de către Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat județeană sau a municipiului București, după caz, în cel mult 30 de zile de la înregistrare.

Împotriva deciziei date se poate face plângere în termen de 40 de zile la Ministerul Finanțelor, care, în cel mult 60 de zile de la înregistrare, este obligat să o soluționeze. Soluția dată este definitivă și executorie.

Depunerea plângerii nu suspendă obligația plătitorilor cu privire la virarea sumelor datorate bugetului de stat, potrivit prezentei legi.

Art. 23. — Contestațiile cu privire la stabilirea accizelor, a impozitului la țigetele din producția internă și gazele naturale, după caz, și a majorărilor de întârziere sunt supuse unei taxe de timbru de 2% din suma contestată. Această sumă nu poate fi mai mică de 1.000 lei.

Plângerile se timbrează cu jumătate din taxa plătită la contestație.

Taxa de timbru se datorează indiferent dacă o altă contestație sau plângere cu același obiect, înregistrată și rezolvată anterior, a fost taxată.

În vederea calculării taxei de timbru, agenții economici plătitori sunt obligați să specifice în scris cuantumul sumei contestate.

În situația admiterii integrale sau parțiale a contestației ori plângerii, taxa de timbru se restituie proporțional cu reducerea sumei contestate.

Art. 24. — Ministerul Finanțelor va emite, în termen de 30 de zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României, norme metodologice privind așezarea, tehnica de calcul și formularistica necesară, atât pentru accize, cât și pentru impozitul la țigetele din producția internă și gazele naturale.

Art. 25. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta lege.

Art. 26. — Prevederile prezentei legi se aplică începând cu data de 1 iulie 1993.

Cu aceeași dată se abrogă prevederile referitoare la accize din Hotărârea Guvernului nr. 779/1991, cu modificările ulterioare, art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 197/1993 privind stabilirea prețurilor cu amănuntul la carburanții auto, precum și orice alte dispoziții contrare.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților și Senat în ședința comună din 9 iunie 1993, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ADRIAN NĂSTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI

prof. univ. OLIVIU GHERMAN

București, 29 iunie 1993.

Nr. 42.

L I S T A

taxelor speciale de consumație (accize) pentru produsele din import și din țară

Nr. crt.	Denumirea produsului sau grupei de produse	Cota %
1.	Alcool rafinat, dublu rafinat și tehnic *)	50
2.	Țuică și rachiuri naturale	100
3.	Vinui	45
4.	Băuturi spirtoase, inclusiv lichioruri și băuturi obținute din distilare de cereale	100
	din care :	
	— whisky ; gin ; rom și rachiuri din trestie de zahăr	200
5.	Băuturi pe bază de vin	115
	din care :	
	— coniac	200
	— șampanie	115
	— vin spumos și vermut	45
6.	Bere	55
	din care :	
	— bere în cutii metalice	115
7.	Cafea, inclusiv solubilă	120
8.	Țigarete și produse din tutun	200
	din care :	
	— Top, Dacia, Record, Club, Pescăruș, Snagov	70
	— Mărășești, Carpați, Bucegi	45
9.	Confecții din blănuri naturale (cu excepția celor de iepure, oaie, capră)	70
10.	Mobilier sculptat	50
11.	Articole din cristal	50
12.	Bijuterii din metale prețioase, inclusiv verighete	20
13.	Benzină premium	13
14.	Benzină regular	15
15.	Benzină normală	14
16.	Motorină auto (combustibil pentru motoare Diesel)	6
17.	Benzină specială fără plumb	13,5

NOTĂ :

La pozițiile 1—7 (inclusiv), baza de aplicare a cotelor pentru produsele din import cuprinde și valoarea ambalajelor.

*) Exclusiv alcool etilic, de sinteză tip M.S. și I.S.

L I S T A

impozitului la țițeiul din producția internă și gazele naturale

Nr. crt.	Denumirea produsului sau grupei de produse	U.M.	Impozit *) — lei/U.M. —
1.	Țiței din producția internă	tonă	1.160
2.	Gaz metan, gaz de sondă, precum și amestecul de gaze naturale din producția internă și din import, livrate consumatorilor finali	1.000 mc	4.087

*) Impozitul se corectează de către Guvern, la propunerea Ministerului Finanțelor, în funcție de modificările intervenite în nivelul prețurilor la import și al celor cu ridicata.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind accizele la produsele
din import și din țară, precum și impozitul la țiteiul
din producția internă și gazele naturale**

În temeiul art. 77 alin. (1) din Constituția României, promulgăm Legea privind accizele la produsele din import și din țară, precum și impozitul la țiteiul din producția internă și gazele naturale și dispunem publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 29 iunie 1993.
Nr. 109.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I E

**cu privire la constituționalitatea art. 20 alin. 2 și art. 22 alin. 2 din Legea privind
accizele la produsele din import și din țară, precum și impozitul la țiteiul din producția
internă și gazele naturale**

Curtea Constituțională a fost sesizată, la data de 15 iunie 1993, de către 51 deputați, respectiv de domnii Ștefan Sinkó, Ervin Zoltán Székely, Ákos Birtalan, Alexandru Kónya Hamar, Francisc Pécsi, Attila Varga, Ludovic Rákoczi, István Antal, Károly Kerekes, Emeric Dumitru Borbély, Iosif Alfred Mazalik, Árpád-Francisc Marton, Benedek Nagy, Francisc Bányai, Lázár Madaras, Gheorghe Gorun, Ion Dobrescu, Zoltán Szilágyi, Ferenc Asztalos, Vasile Mândroviceanu, Alexandru Athanasiu, Dorel Coc, George Crin Laurențiu Antonescu, Constantin-Șerban Rădulescu Zonner, Vasile Lupu, Răzvan Dobrescu, Liviu Neculai Marcu, Ioan Mureșan, Barbu Pițigoi, Mihail Nica, Mircea-Mihai Munteanu, Viorel Pavel, Cornel Sturza Popovici, Ion Corniță, Doru-Mihai Dobrescu, Constantin Gheorghe Avramescu, Dinu Patriciu, doamna Teodora Bertzi, domnii Horia Mircea Rusu, Vasile Nistor, Ioan Timiș, Dragoș Enache, Nicolae Alexandru, Niculae Cerveni, Horia Radu Pascu, Ion Dinu, Ioan Victor Pica, Emil Livius Nicolae Putin, Ioan Németh, doamna Smaranda Dobrescu și domnul Vasile Gheorghe Victor Pop, asupra neconstituționalității art. 20 alin. 2 și art. 22 alin. 2 din Legea privind accizele la produsele din import și din țară, precum și impozitul la țiteiul din producția internă și gazele naturale.

În sesizare, grupul de deputați susține că prevederile art. 20 alin. 2 din legea sus-menționată sunt neconstituționale, întrucât instituie un termen de prescripție de 5 ani, mai mare decât termenul de drept comun, de 3 ani, prevăzut de Decretul nr. 167/1958, ceea ce este contrar prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.

De asemenea, în sesizare se susține că și art. 22 alin. 2 este neconstituțional, deoarece exclude controlul judecătoresc al eventualelor greșeli sau abuzuri comise de organele administrativ-financiare în stabilirea și încasarea accizelor sau impozitelor respective, ceea ce contravine art. 21 din Constituție, potrivit căruia orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

Curtea Constituțională, în temeiul art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată că este competentă să soluționeze sesizarea, care s-a făcut cu respectarea prevederilor art. 144 lit. a) din Constituție și ale art. 17 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

Potrivit art. 19 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 s-a solicitat celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, punctul lor de vedere în legătură cu sesizarea primită.

În punctul de vedere al Camerei Deputaților se arată, în esență, că art. 20 alin. 2 din legea ce face obiectul sesizării nu este în contradicție cu prevederile Constituției, întrucât taxa specială de consumație instituită de această lege, ca și termenul de prescripție corespunzător își află temeiul constituțional în art. 43 alin. (1) și art. 134 alin. (2) din Constituție, în virtutea cărora statul este îndreptățit să ia măsurile necesare pentru asigurarea surselor sale bugetare care să-i permită să se achite de obligațiile ce îi revin, inclusiv pe calea unei reglementări speciale adoptate de Parlament în baza art. 85 alin. (1) din Constituție.

De asemenea, în punctul de vedere respectiv se arată că împotriva deciziei Ministerului Finanțelor, prevăzută de art. 22 alin. 2, există calea de atac reglementată de art. 4 din Legea contenciosului administrativ

nr. 29/1990, întrucât excepția referitoare la art. 3 din acest articol este abrogată, în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție. De aceea, nici art. 22 alin. 2 din Legea privind accizele la produsele din import și din țară, precum și impozitul la țigetele din producția internă și gazele naturale nu este contrar unei prevederi constituționale.

În punctul de vedere al Guvernului se arată că taxele speciale de consumație, denumite *accize*, au fost instituite în corelare cu taxa pe valoarea adăugată, care intră în vigoare la 1 iulie 1993, astfel că termenul de prescripție de 5 ani prevăzut pentru taxa pe valoarea adăugată a fost preluat și la art. 20 alin. 2 din legea ce face obiectul sesizării. De aceea, având în vedere și prevederile art. 22 din Decretul nr. 167/1958, potrivit cărora impozitele și taxele datorate statului sunt supuse dispozițiilor privitoare la prescripția din legile speciale, precum și dispozițiile constituționale ale art. 136, potrivit cărora taxele și impozitele sunt reglementate prin lege, se consideră că art. 20 alin. 2 din Legea privind accizele la produsele din import și din țară, precum și impozitul la țigetele din producția internă și gazele naturale nu este neconstituțional, mai ales că veniturile statului nu fac parte din proprietatea privată a acestuia, ele subsumându-se sferei domeniului public.

În ce privește art. 22 alin. 2 din această lege, în punctul de vedere al Guvernului se consideră că, până la legiferarea unei proceduri fiscale, soluția adoptată nu contravine art. 21 din Constituție, întrucât decizia Ministerului Finanțelor este definitivă numai în sfera jurisdicției administrative, iar partea interesată are deschisă calea recursului prevăzut de art. 4 din Legea nr. 29/1990, excepția din acest articol referitoare la art. 3 fiind abrogată potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție.

*Senatul nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

examinând sesizarea grupului de deputați, punctele de vedere ale Camerei Deputaților și Guvernului, precum și concordanța dintre textele legale a căror constituționalitate a fost contestată și dispozițiile Constituției, reține următoarele:

Potrivit art. 20 alin. 2 din legea ce face obiectul sesizării, termenul de prescripție pentru stabilirea accizelor sau a impozitului la țigetele din producția internă și gazele naturale, precum și dreptul de executare silită a acestora este de 5 ani.

Se susține în sesizare că această prevedere ar fi neconstituțională întrucât, instituind o prescripție mai mare decât cea de 3 ani, ce reprezintă regula de drept comun potrivit Decretului nr. 167/1958, încalcă prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție, referitoare la ocrotirea egală a proprietății private, indiferent de titular

Este neîndoielnic că prescripția de 3 ani nu constituie o normă constituțională și că, în prezent, legislația prevede și alte termene de prescripție, în considerarea diversității situațiilor ce reclamă o reglementare diferită, cum sunt termenul de 5 ani pentru executarea silită a impozitelor și taxelor (art. 45 din Decretul nr. 221/1960), termenul de 5 ani pentru prescripția drepturilor bugetului de stat sau ale plătitorilor rezultate din Ordonanța privind taxa pe valoarea adăugată (art. 29 din Ordonanța nr. 3/1992, aprobată prin Legea nr. 130/1992),

termenul de 10 ani privitor la viciile ascunse ale unei construcții (art. 30 din Ordonanța nr. 25/1992 privind calitatea în construcții) sau termenul de 5 ani pentru evicțiunea bunului adjudecat (art. 561 din Codul de procedură civilă). De asemenea, din însuși cuprinsul Decretului nr. 167/1958 rezultă că termenul de 3 ani nu constituie norma de drept comun în materia taxelor și impozitelor cât timp, potrivit art. 22 din acest decret, se precizează că pentru impozite și taxe termenele de prescripție sunt cele din legile speciale.

Veniturile bugetului de stat, întrucât acesta face parte, potrivit art. 137 alin. (1) din Constituție, din bugetul public național, nu constituie proprietatea privată a statului. De aceea, creanțelor din impozite și taxe, ca venituri ale bugetului de stat, nu le sunt aplicabile prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție, referitoare la ocrotirea egală a proprietății private, indiferent de titular, mai ales că impozitele și taxele se stabilesc, după cum prevede art. 138 alin. (1) din Constituție, numai prin lege. În consecință, instituirea de către legiuitor a unei durate de prescripție pentru o anumită categorie de impozite și taxe mai mare decât cea de drept comun nu este contrară Constituției, cu atât mai mult cu cât privește creanțe referitoare la executarea unei obligații prevăzute de art. 53 alin. (1) din Constituție, potrivit căreia cetățenii trebuie să contribuie prin impozite și taxe la cheltuielile publice. O asemenea dispoziție este conformă prevederilor art. 134 alin. (2) din Constituție, în temeiul cărora statul poate să ia anumite măsuri pentru asigurarea surselor sale bugetare, care să-i permită să se achite de obligațiile ce îi revin.

Cel de-al doilea motiv de neconstituționalitate se referă la art. 22 alin. 2, potrivit căruia plângerea împotriva deciziei Direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județeană sau a municipiului București, prin care aceasta a soluționat o contestație privind stabilirea și încasarea accizelor sau a impozitului la țigetele din producția internă și gazele naturale, după caz, și a majorărilor de întârziere, se soluționează de Ministerul Finanțelor, precizându-se că soluția dată de acest minister este definitivă și executorie.

Această prevedere, dacă ar avea înțelesul excluderii litigiului din competența organelor judecătorești, este neconstituțională, ținând seama de dispozițiile art. 21 din Constituție, referitoare la liberul acces la justiție, precum și de dispozițiile art. 123 alin. (1) și art. 125 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora justiția se înfăptuiește în numele legii prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

Se constată, însă, că într-o interpretare sistematică a art. 22 alin. 2 din legea ce face obiectul sesizării în contextul legislației, prevederile acestui articol nu pot avea semnificația excluderii jurisdicției organelor judecătorești în soluționarea litigiului.

Potrivit art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, actele administrative jurisdicționale pot fi atacate cu recurs, după epuizarea căilor administrativ-jurisdicționale, în termen de 15 zile de la comunicare, la secția de contencios administrativ a Curții Supreme de Justiție. Excepția prevăzută de acest articol referitoare la prevederile art. 3, privind cererile legate de stabilirea și scăderea impozitelor, a taxelor și a amenzilor prevăzute de legile de impozite și taxe, întrucât înlătură jurisdicția instanțelor judecătorești,

contravine art. 21, art. 123 alin. (1) și art. 125 alin. (1) din Constituție și, deci, este abrogată, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție. De aceea, împotriva deciziei Ministerului Finanțelor în soluționarea contestației privind stabilirea și încasarea accizelor la produsele din import și din țară, precum și impozitul la țigării din producția internă și gazele naturale, inclusiv majorările aplicate, există calea de atac a recursului la secția de contencios administrativ a Curții Supreme de Justiție. Precizarea din cuprinsul art. 22 alin. 2 referitoare la caracterul definitiv și executoriu al deciziei Ministerului Finanțelor nu poate avea alt înțeles decât acela că, în cadrul jurisdicției administrative, nu mai există o altă cale de atac. În lipsa acestei precizări, contestatarul s-ar fi putut adresa Guvernului, în cadrul recursului administrativ la organul ierarhic superior. Cât timp, însă, potrivit art. 4 din Legea nr. 29/1990, el are deschisă calea de atac a recursului la Curtea Supremă de Justiție — secția de contencios adminis-

trativ —, această prevedere nu poate avea un alt înțeles, întrucât ea se referă exclusiv la jurisdicția administrativă.

Legiuitorul, din considerente de operativitate, tehnicitate și economicitate, poate stabili o jurisdicție administrativă prealabilă celei judecătorești, ca, de exemplu, în materiile privind invențiile, pensiile, impozitele și taxele.

În ce privește constatarea abrogării normei de trimitere la art. 3 din cuprinsul art. 4 al Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990, ea se impune ținând seama de principiul potrivit căruia judecătorul, indiferent de jurisdicție, este obligat, în vederea soluționării cauzei supuse competenței sale, să constate dacă o prevedere legală, de care depinde această soluționare, este în vigoare sau, dimpotrivă, este abrogată. Or, în speță, constatarea abrogării normei de trimitere la art. 3 din cuprinsul art. 4 al Legii nr. 29/1990 este esențială pentru stabilirea legitimității constituționale a art. 22 alin. 2 din legea ce face obiectul sesizării.

Având în vedere considerentele expuse, văzând și dispozițiile art. 144 lit. a) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și prevederile art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E :

1. Dispozițiile art. 20 alin. 2 din Legea privind accizele la produsele din import și din țară, precum și impozitul la țigării din producția internă și gazele naturale sunt constituționale.

2. Dispozițiile art. 22 alin. 2 din legea sus-menționată, sub rezerva interpretării date în cuprinsul prezentei decizii, sunt constituționale. Totodată, constată că excepția prevăzută în art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, referitoare la art. 3 din aceeași lege, este abrogată, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție.

3. Prezenta decizie se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Deliberarea a avut loc la data de 24 iunie 1993 și la ea au participat Vasile Gionea, președinte, Violeta Mihai Ciobanu, Mihai Constantinescu, Miklós Fazakas, Ion Filipescu, Antonie Iorgovan, Ioan Muraru și Victor Dan Zlătescu, judecători.

PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

București, 24 iunie 1993.
Nr. 34.

ÎN A T E N Ţ I A C I T I T O R I L O R !

Prin Hotărârea Guvernului nr. 358/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 1 iulie 1991, a fost înfiinţată Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, sub autoritatea Camerei Deputaţilor, care are dreptul, conform prevederilor hotărârii menţionate, la prima publicare a tuturor actelor normative.

Pentru a cunoaşte legislaţia ce a fost adoptată după Revoluţia din Decembrie 1989, pentru a fi informaţi cu privire la dezbaterile parlamentare, pentru a putea contacta partenerul de afaceri pe care îl doriţi, pentru efectuarea formalităţilor de publicitate prevăzute de lege (citaţii, concursuri, pierderi de acte, schimbări de nume, anunţuri ale agenţilor economici, cereri de dobândire sau de renunţare la cetăţenia română etc.), Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, prin Serviciul relaţii cu publicul şi agenţi economici, Bucureşti, invită societăţile comerciale, întreprinzătorii particulari din ţară şi din străinătate, precum şi pe toţi cei interesaţi, să se adreseze în acest scop zilnic între orele 8,00—13,00 la telefon 6.11.77.02 sau direct la sediul acestuia din str. Blanduziei nr. 1, sector 2.

Aducem, pe această cale, la cunoştinţă că, începând cu data de 1 ianuarie 1993, preţurile practicate de regie pentru publicaţiile sale, la care puteţi face abonamente la oficiile poştale, sunt următoarele :

	lei/trimestru
● MONITORUL OFICIAL, Partea I, română	2.625
● MONITORUL OFICIAL, Partea I, maghiară (ROMÂNIA HIVATALOS KÖZLÖNYE)	2.625
● MONITORUL OFICIAL, Partea a II-a	14.400
● MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a	1.200
● MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a	8.000
● COLECŢIA DE LEGI ŞI DECRETE	1.200
● COLECŢIA DE HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ŞI ALTE ACTE NORMATIVE	2.000

Tarifele aplicate pentru publicaţiile prevăzute de lege a fi inserate în „Monitorul Oficial”, de la data de 1 ianuarie 1993, sunt următoarele :

	lei
1. MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a	
— pierderi de acte, de sigilii, schimbări de nume, citaţii emise de instanţele judecătoreşti şi notariatele de stat	per anunţ 1.000
— acte procedurale ale instanţelor judecătoreşti a căror publicare este prevăzută de lege	per anunţ 1.400
— extras-cerere pentru dobândirea sau renunţarea la cetăţenia română	per anunţ 2.400
— anunţ pentru licitaţie în vederea acordării unei concesiuni aprobate de Guvern	per anunţ 1.800
— concursuri de ocupare de posturi didactice în învăţământul superior	per cuvânt 20
2. MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a	
— publicarea sentinţei judecătoreşti privind înfiinţarea societăţilor comerciale	per anunţ 11.000
— bilanţuri şi conturi de profit şi pierderi :	
— pentru agenţii economici care au funcţionat în anii 1991 şi 1992	per anunţ 8.000
— pentru agenţii economici care au funcţionat numai în anul 1992	per anunţ 7.000
— publicaţii cu prezentare tabelară	per rând coloană 300
— alte publicaţii ale agenţilor economici, sub formă de text, a căror publicare este prevăzută de lege	per cuvânt 20

Plata publicaţiilor cuprinse în Partea a III-a şi Partea a IV-a se va face prin mandat poştal pe adresa : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, calea 13 Septembrie — Casa Republicii, sector 5, Bucureşti, cont de decontare 30.98.12.301 B.C.R.—S.M.B. sau cu dispoziţie de plată.

EDITOR : PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAŢILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Bucureşti, calea 13 Septembrie — Casa Republicii, sector 5, cont 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.
Adresa pentru publicitate : Serviciul relaţii cu publicul şi agenţi economici, Bucureşti, str. Blanduziei nr. 1, sector 2, telefon 6.11.77.02.
Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial”, Bucureşti, str. Jiului nr. 163, sector 1, telefon 6.68.55.58.